

Flyttedagen

Du husker jo nok Taarnvægteren *Ole*! jeg har fortalt om to Besøg hos ham, nu skal jeg fortælle om et tredje, men det er ikke det sidste.

Sædvanligviis er det ved Nytaarstid jeg gaaer op til ham, nu derimod var det paa Flyttedagen, for da er her ikke behageligt nede i Byens Gader, de ere saa opdyngede med Feieskarn, Skaar og Stumper, ikke at tale om udtjent Sengehalm, som man maa gaae og ælte i. Der kom jeg nu og saa, at i denne udvæltede Overflødheds-Bøtte legede et Par Børn, de legede at gaae iseng, her var saa indbydende til den Leg, syntes de, ja, de krøbe ned i den levende Halm og trak et gammelt laset Stykke Væggebetræk over sig, som Sengetæppe. »Det var saa yndigt!« sagde de; mig var *det* for Meget, og saa maatte jeg afsted, op til *Ole*. »Det er Flyttedag!« sagde han; »Gader og Stræder tjene som Bøtte, storartet Bøtte, mig er en Vognfuld nok! det kan jeg faae Noget ud af, og det fik jeg ogsaa kort efter Juul; jeg kom nede paa Gaden, der var raat, vaadt, sølet og til at blive forkølet; Skraldemanden holdt med sin Vogn, den var fyldt: et Slags Prøvekort paa Kjøbenhavns Gader ved Flyttedagstid. Bag i Vognen stod et Grantræ, endnu ganske grønt og med Flitterguld paa Grenene; det havde været til Julestads, og var nu kastet ud paa Gaden, og Skraldemanden havde stukket det op bag i Dyngen; lysteligt at see paa, eller at græde over, ja det kan man ogsaa sige, det kommer an paa, hvad man tænker derved, og jeg tænkte derved, og tænke gjorde bestemt ogsaa Eet og Andet af det, der laae paa Vognen, eller det kunde have tænkt, som jo er omtrent Eet og det Samme. Der laae nu en slidt Dame-Handske; hvad tænkte vel den? Skal jeg sige Dem det? Den laae og pegede med Lillefinger lige paa Grantræet. »»Mig rører det Træ!« « tænkte den, »»ogsaa jeg har været til Fest med Lysekroner! mit egenlige Liv var en Balnat; et Haandtryk, og jeg revnede! der slipper min Erindring; jeg har ikke Mere at leve for!« « Det tænkte Handsken, eller kunde den have tænkt. »»Det er flaut med det Grantræ!« « sagde Potteskaarene. Knækket Leertøi finder nu Alting flaut. »»Er man paa Skarnvognen« «, sagde de, »»saa skal man ikke skabe sig og bære Flitterguld! jeg veed, at jeg har gjort Gavn i denne Verden, mere Gavn end saadan en grøn Pind!« « – See det var nu ogsaa en Mening, som nok Flere have, men Grantræet saa dog godt ud, det var lidt Poesi paa Skarndyngen, og af *den* er der meget omkring i Gaderne, paa Flyttedag! Veien blev mig tung og besværlig dernede og jeg fik Lyst til at komme afsted, igjen paa Taarnet, og at blive heroppe, her sidder jeg og seer ned fra det med Humeur.

Der lege nu de Godtfolk at bytte Huse! de slæbe og ase med deres Flyttegods, og *Nissen* sidder i Bøtten og flytter med; Huusvrøvl, Familievrvøvl, Sorger og Bekymringer flytte fra den gamle til den nye Leilighed, og hvad faae saa de og vi ud af det Hele? Ja, det staaer saamænd allerede for længe siden nedskrevet i det gamle, gode Vers i »*Adresseavisen*«: »*Tænk paa Dødens store Flyttedag!*«

Det er en alvorlig Tanke, men den er Dem vel ikke ubehagelig at høre om. *Døden* er og bliver den paalideligste Embedsmand, uagtet hans mange Smaaembeder! har De aldrig tænkt derover?

Døden er Omnibusfører, han er Passskriver, han sætter Navn under vor Skudsmaalsbog, og han er Directeur for Livets store Sparekasse. Kan De forstaae det? Alle vort Jordlivs Gjerninger, store og smaa, sætte vi i den »Sparekasse«, og naar saa *Døden* kommer med

sin Flyttedags-Omnibus, og vi maae ind der og kjøre med til Evigheds-Landet, da giver han os ved Grændsen vor Skudsmaalsbog, som Pas! Til Tærepenge paa Reisen tager han ud af Sparekassen en eller anden Gjerning, vi have øvet, den, der meest betegner vor Færd; det kan være fornøieligt, men ogsaa forfærdeligt.

Ingen er endnu sluppen fra den Omnibusfart; der fortælles jo rigtignok om En, som ikke fik Lov at komme med, *Jerusalems Skomager*, han maatte løbe bag efter, havde han faaet Lov til at komme ind i Omnibussen, da var han sluppen for Poeternes Behandling. Kig engang med Tankerne ind i den store Flyttedags-Omnibus! Der er blandet Selskab! der sidder ved Siden af hinanden Konge og Stodder, den Geniale og Idioten; afsted maae de, uden Gods og Guld, kun med Skudsmaalsbog og Sparekasse-Tærepenge! men hvilken af Ens Gjerninger bliver vel taget frem og givet med? Maaskee en ganske lille, een, lille som en Ært, men Ærten kan skyde en blomstrende Ranke.

Det stakkels Skumpelskud, der sad paa den lave Skammel i Krogen og fik Knubs og haarde Ord, faaer maaskee sin slidte Skammel med som Tegn og Hjelpepenge; Skamlen bliver Bærestol ind i Evighedens Land, løfter sig der til en Throne, straalende som Guld, blomstrende som en Løvhytte.

Den, som her altid gik og pimpede Fornøielsens Kryderdrik, for at glemme andet Galt han her gjorde, faaer sin Træbimpel med og maa drikke af den paa Omnibusfarten, og den Drik er reen og puur, saa at Tankerne klares, alle gode og ædle Følelser blive vakte, han seer og fornemmer, hvad han før ikke gad see eller kunde see, og da har han i sig Straffen, *den nagende Orm, der ikke døer i unævnelige Tider*. Stod der paa Glassene skrevet »*Glemsel*«, da staaer der paa Bimpelen: »*Erindring*«.

Læser jeg en god Bog, et historisk Skrift, Personen, jeg læser om, maa jeg da altid tænke mig tilsidst, naar han kom i Dødens Omnibus, tænke over, hvilken af hans Gjerninger Døden tog ud af Sparekassen til ham, hvilken Tærepenge han fik ind i Evigheds-Landet. Der var engang en fransk Konge, hans Navn har jeg glemt, Navnet paa det Gode glemmes sommetider, ogsaa af mig, men det lyser nok frem igjen; det var en Konge, der i en Hungersnød blev sit Folks Velgjører, og Folket reiste ham et Monument af Snee, med den Indskrift: »*Hurtigere end dette smelter, hjælp Du!*« Jeg kan tænke, at Døden gav ham, i Henhold til Monumentet, et eneste Sneefnug, der aldrig smelter, og det fløi som en hvid Sommerfugl over hans kongelige Hoved ind i Udødeligheds-Landet. Der var nu ogsaa *Ludvig den Ellevte*, ja ham husker jeg Navnet paa, det Onde husker man altid godt, et Træk af ham kommer mig tidt i Tanke, jeg vilde ønske, man kunde sige Historien var Løgn. Han lod sin Connetable henrette, det kunde han, med Ret eller Uret, men Connetablens uskyldige Børn, det ene otte Aar, det andet syv, lod han stille op paa samme Rettersted og bestænke med deres Faders varme Blod, derpaa føre til Bastillen og sættes i Jernbuur, hvor de ikke engang fik et Tæppe at lægge over sig; og Kong *Ludvig* sendte hver ottende Dag Bødlen til dem og lod en Tand trække ud paa hver, for at de ikke skulde have det altfor godt; og den Ældste sagde: »Min Moder vilde døe af Sorg, om hun vidste, at min lille Broder led saa Meget; træk derfor to Tænder ud paa mig og lad ham fri!« og Bødlen fik Taarer i Øinene derved, men Kongens Villie var stærkere end Taarerne, og hver ottende Dag bragtes paa Sølv tallerken til Kongen to Børnetænder; han havde forlangt dem, han fik dem. De to Tænder, tænker jeg, tog Døden ud af Livets Sparekasse for Kong *Ludvig den Ellevte* og gav ham med paa Reisen ind i det

store Udødeligheds-Land; de flyve, som to Ildfluer, foran ham, de lyse, de brænde, de knibe ham, de uskyldige Børnetænder.

Ja, det er en Alvors Kjøretour, den Omnibustour paa den store Flyttedag! og naar kommer den vel?

Det er det Alvorlige derved, at hver Dag, hver Time, hvert Minut kan man vente Omnibussen. Hvilken af vore Gjerninger mon da Døden tager ud af Sparekassen og giver os med? Ja, lad os tænke derpaa! den Flyttedag staaer ikke i Almanaken.«